CURTEA DE APEL NORD

Dosarul nr. 1r-970/2025 Judecătoria Ungheni
1-25135516-03-1r-18122025 Judecător: Petru Triboi

D E C I Z I E
În numele Legii

30 aprilie 2026 mun. Bălți

Colegiul penal al Curții de Apel Nord
În componența:
Președintele completului, judecătorul: Ghenadie Liulca
Judecătorii: Aurelia Andronache și Ludmila Iarmaliuc

a judecat în ședință de judecată, în ordine de recurs, recursul procurorului în Procuratura Ungheni, Maxim Ciugureanu, declarat împotriva sentinței Judecătoriei Ungheni din 28 noiembrie 2025 în cauza penală privind condamnarea lui:

Adam Daniel, a.n. ***** căsătorit, la întreținere doi copii minori, studii medii de specialitate, neangajat în câmpul muncii, nesupus serviciului militar, cetățean al R. Moldova, anterior judecat:

- prin sentința Judecătoria Nisporeni din 28.04.2015, în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani 4 luni. Conform art. 90 Cod penal s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe o perioadă de probațiune de 2 ani;
- prin sentința Judecătoriei Nisporeni din 16.11.2016, a fost încetat procesul penal în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d), art. 192^1 și art. 264^1 alin. (4) Cod penal, în temeiul Legii privind amnistia;
- prin sentința Judecătoriei Ungheni din 05.03.2018, în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, cu aplicarea art. 85 Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani 6 luni;

- în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264^1 alin. (1) Cod penal,

Cauza a fost examinată în baza art.364^1 Cod de procedură penală, judecata pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Termenul de judecare a cauzei:
În instanța de fond: *22.09.2025 - 28.11.2025*;
În instanța de recurs: *18.12.2025 - 30.04.2026*.
Procedura de comunicare a părților despre examinarea recursului executată.

După expunerea esenței cauzei de către judecătorul raportor, ținându-se cont de argumentele recursului, materialele cauzei, pentru expunere asupra recursului, Colegiul penal,-

C O N S T A T Ă:

Prin sentința Judecătoriei Ungheni din 28 noiembrie 2025, Adam Daniel a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264^1 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa cu închisoare pe un termen de 1 (un) an, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

În temeiul art. 90 Cod penal, a fost suspendată condiționat pedeapsa cu închisoare stabilită lui Adam Daniel, pe o perioadă de probațiune de 2 (doi) ani, cu condiția că el în perioada de probațiune nu va săvârși o nouă infracțiune şi, prin respectarea condițiilor probațiunii va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

S-a dispus calcularea termenului executării pedepsei sub formă de anulare a dreptului de a conduce mijloace de transport, începând cu data devenirii definitive a sentinței.

În privința lui Adam Daniel, până la devenirea sentinței definitive a fost aplicată măsura preventivă - obligarea de a nu părăsi țara.

Până la devenirea definitivă a sentinței în privința lui Adam Daniel a fost menținută măsura preventivă - ridicarea provizorie a permisului de conducere a mijloacelor de transport.

Termenul executării măsurii preventive - ridicarea provizorie a permisului de conducere a mijloacelor de transport, de la 17.08.2025 până la data devenirii definitive a sentinței, a fost inclus în termenul de executare a pedepsei de anulare a dreptului de a conduce mijloace de transport.

La momentul devenirii sentinței definitive, permisul de conducere nr. 245100533, emis la 25.09.2024 valabil până la 25.09.2034, pe numele lui Adam Daniel, urmează a fi expediat Instituției Publice, Agenția Servicii Publice, Secția Înmatriculare a Transportului și Calificarea Conducătorilor Auto, or. Nisporeni, pentru executarea pedepsei sub formă de anulare a dreptului de a conduce mijloace de transport.

Mijloacele materiale de probă: tichetul „Dräger” alcotest 6820, seria/nr. ARNH-0424, printer nr. ARNH-0154, test nr. 2629 din 17.08.2025 ora 15:09, numele, prenumele persoanei testate: Adam Daniel, data nașterii: 22.10.1998,

nume operator: Pahome Ion, rezultatul final: 1,46 mg/l, urmează a fi păstrate în dosar atâta timp cât se păstrează dosarul respectiv.

Corpul delict: mijlocul de transport de model „Audi 80”, cu n/î *****, de culoare roșie, care a fost restituit proprietarului Adam Daniel, a.n. 1998, de lăsat spre păstrare proprietarului.

Pentru a se pronunța cu sentința în cauză instanța de fond, *în fapt,* a constatat că, Adam Daniel, la 17.08.2025, aproximativ orele 15:00, fiind deținător al permisului de conducere nr. 245100533 perfectat pe numele său, valabil pentru categoria B, Bl, intenționat, ignorând prevederile pct. 14 lit. a) al Regulamentului circulației rutiere aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 357 din 13 mai 2009 care prevede că, „conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate (...)”, în timp ce se deplasa pe o stradă din or. Nisporeni, la volanul automobilului de model „Audi 80”, cu n/î *****, a fost stopat de către angajații Inspectoratului de Poliție Nisporeni.

Fiind suspectat în consum de băuturi alcoolice, la solicitarea agentului constatator, Adam Daniel a fost supus testării alcoolscopice cu analizatorul concentrației de etanol „Drager”, în rezultatul căreia la Adam Daniel a fost constatată concentrația de 1,46 mg/1 a vaporilor de alcool în aerul expirat care potrivit art. 134^{12} din Codul penal, constituie stare de ebrietate, adică „starea de dereglare psihofuncțională a organismului survenită în urma consumului de alcool”.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmate de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept* faptele inculpatului Adam Daniel întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 264^{1} alin. (1) Cod penal – *conducerea mijlocului de transport de către o persoană, care are concentrația de vapori de alcool în aerul expirat ce depășește 0,35 mg/l.*

Până la începerea cercetării judecătorești în prima instanță inculpatul a declarat personal prin înscris autentic că, recunoaște săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și solicită ca judecata să aibă loc în baza art. 364^{1} Cod de procedură penală, în baza probelor administrate la etapa de urmărire penală, care a fost acceptată prin încheierea instanței de judecată.

Exercitarea căilor de atac:

Împotriva sentinței instanței de fond a declarat recurs procurorului în Procuratura Ungheni, Maxim Ciugureanu, prin care a solicitat casarea parțială a sentinței Judecătoriei Ungheni din 28 noiembrie 2025 în latura aplicării pedepsei, și remiterea cauzei la rejudecare în instanță de fond, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului s-a invocat că, contrar circumstanțelor stabilite de prima instanță, s-a învederat că Adam Daniel anterior a mai fost atras la răspundere penală pentru săvârșirea infracțiunilor cu aplicarea violenței fiindu-i stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare cu executare reală, este caracterizat

negativ, cunoscând consecințele a urcat în mod intenționat la volanul mijlocului de transport „Audi 80” cu n/î *****, fiind în stare de ebrietate alcoolică şi a condus mijlocul de transport şi prin urmare a săvârșit infracțiunea ce i se incriminează la moment, circumstanțe care în cumul denotă faptul că inculpatul Adam Daniel nu a mers pe calea corijării continuând să comită infracțiuni, şi prin urmare se impune necesitatea aplicării unei pedepse cu închisoarea și executarea reală.

A menționat recurentul că, prin probele administrate şi recunoscute de inculpat la examinarea cauzei în instanța de judecată s-a stabilit cu certitudine că inculpatul, după cum a remarcat şi instanța, se caracterizează negativ, nu este la rima abatere de la lege anterior executând pedeapsa cu închisoarea în penitenciar. Mai mult, acesta a fost liberat de pedeapsă penală pentru săvârșirea mai multor infracțiunii, inclusiv şi infracțiunea prevăzută de art. 264^1 alin. (4) Cod penal, circumstanțe care în cumul demonstrează că inculpatul nu a mers pe calea corijării, continuând să comită infracțiuni, fapt ce impune aplicarea pedepsei sub formă de închisoare cu executare în penitenciar pentru corectarea sa.

În subsidiar, se remarcă că deși în conținutul sentinței instanța indică că cheltuielile judiciare urmează a fi recuperate de la inculpat, totuși în dispozitivul sentinței instanța nu a indicat soarta cheltuielilor judiciare, fapt care contravine prevederilor art. 229 Cod de procedură penală.

Argumentele părților:

Potrivit prevederilor art. 447 alin. (1), (2) Cod procedură penală recursul se judecă în termen rezonabil, fără prezența părților la proces. **(2)** Instanța de recurs fixează data examinării și dispune să se comunice părților la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului depunerii referinței.

Respectând principiul contradictorialității, instanța de recurs a fixat data examinării recursului și a dispus să se comunice părților la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului depunerii referinței, însă până la data examinării recursului, părțile nu au depus referință asupra recursului declarat.

Aprecierea instanței de recurs:

Cercetând materialele cauzei penale în raport cu argumentele invocate, verificând legalitatea și temeinicia sentinței în baza materialelor dosarului, Colegiul penal consideră necesar de a admite recursul acuzatorului de stat, cu casarea parțială a sentinței Judecătoriei Ungheni din 28 noiembrie 2025 în latura pedepsei și emiterea unei noi hotărâri în această parte potrivit modului stabilit pentru prima instanță, din următoarele considerente:

În conformitate cu art. 437 alin. (1) pct. 1^4) Cod de procedură penală, pot fi atacate cu recurs sentințele pronunțate în procedura pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Potrivit art. 364[1] alin. (10) și (11) Cod de procedură penală, sentința adoptată în condițiile prezentului articol poate fi atacată cu recurs, invocându-se doar erorile procesuale şi măsura de pedeapsă stabilită. **(11)** Recursul se judecă de către instanța ierarhic superioară în conformitate cu prevederile art.447 şi 448.

Conform art. 448 Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța verifică legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei şi a oricăror documente noi prezentate în instanța de recurs. Instanța de recurs este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în recurs.

Potrivit art.449 alin. (1) pct.2) lit. b) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța adoptă una din următoarele decizii: admite recursul, casând hotărârea, parțial sau integral, şi ia una din următoarele soluții: rejudecă cauza cu adoptarea unei noi hotărâri, dacă prin aceasta nu se agravează situația inculpatului.

În acest sens, Colegiul notează că rațiunea şi finalitatea exercitării căii de atac rezidă în înlăturarea erorilor admise de instanța de grad inferior la etapa precedentă de judecare a cauzei, iar controlul judecătoresc pe care acesta îl declanșează are un rol preventiv şi unul reparator.

Astfel, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de fond, inclusiv şi să o caseze, atunci când se constată admiterea erorilor de drept de natură să afecteze echitatea desfășurării procesului şi care au avut drept consecință adoptarea unei hotărâri nemotivate.

În fortificarea acestei soluții Colegiul reține că, prezenta cauză a fost judecată de către instanța de fond în temeiul art.364[1] Cod de procedură penală, adică în baza probelor administrate la faza urmăririi penale, acceptate de către inculpat în corespundere cu alin. (3) a normei vizate prin cererea depusă până la începerea cercetării judecătorești, potrivit căreia el a recunoscut în totalitate faptele indicate în rechizitoriu.

Respectiv, chestionându-l pe inculpat sub jurământ în ce privește recunoașterea bazei probante administrate pe caz și a faptelor reținute în rechizitoriu, instanța în corespundere cu art. 364[1] alin. (4) Cod de procedură penală prin încheiere protocolară i-a admis cererea pe motiv că din probele administrate rezultă că faptele sunt stabilite, iar în cauză sunt suficiente date cu privire la personalitatea sa, ce ar permite stabilirea corectă a pedepsei penale, după care a recurs la interogarea inculpatului potrivit regulilor de audiere a martorului, efectuând cercetarea nemijlocită a bazei probante administrate pe caz, cu expunerea ei detaliată în conținutul procesului-verbal al ședinței de judecată și în sentința adoptată.

Atât la faza urmăririi penale, cât și în instanța de fond inculpatul Adam Daniel a recunoscut faptele săvârșite, depunând sub jurământ declarații

consecvente referitor la cele comise, acestea coroborând întru tot cu restul probelor administrate pe caz.

Colegiul penal constată că, instanța de fond a stabilit corect starea de fapt și de drept, ce corespunde probelor din dosar, care au fost apreciate corect, încadrând just acțiunile inculpatului Adam Daniel în baza dispozițiilor art. 264[1] alin. (1) Cod penal. Concluzia descrisă se confirmă prin probe pertinente și concludente care au fost cercetate de instanța de fond și care în ansamblul lor, din punctul de vedere al coroborării, dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii incriminate.

Colegiul consideră că instanța de fond a adoptat o sentință legală şi întemeiată în ceea ce privește stabilirea vinovăției inculpatului, apreciind fiecare probă din punctul de vedere al pertinenței, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punctul de vedere al coroborării lor, în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală.

La fel, Colegiul penal reține că sentința corespunde prevederilor art.384, art. 389, art. 364[1] Cod de procedură penală, conține probe de vinovăție acceptate de inculpat și sub acest aspect sentința nici nu se contestă.

Potrivit textului recursului înaintat rezultă că, procurorul în Procuratura Ungheni, Maxim Ciugureanu este de acord cu starea de fapt stabilită de instanța de fond, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, însă nu este de acord cu sentința în partea individualizării pedepsei penale, considerând că acestuia urmează a le fi stabilită pedeapsa sub formă de închisoare.

Nici partea apărării nu a atacat sentința în partea încadrării juridice a acțiunilor inculpatului, motiv pentru care instanța de recurs nu purcede la judecarea fondului cauzei, dar se v-a expune doar în partea stabilirii și individualizării pedepsei.

Argumentele expuse de instanța de fond și motivele din sentință, pentru a evita repetări inutile, instanța de recurs le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în *Cauza Albert vs. România din 16.02.2010* statuează că, art. 6 par. 1 din Convenție, deși obligă instanța să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument *(Van de Hurk vs. Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61),* cu toate acestea procesul echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Astfel, instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor cauzei penale, examinând probele administrate din punctul de vedere a utilității și veridicității lor, sub toate aspectele, complet și în mod obiectiv, călăuzindu-se de Lege, încadrând just acțiunile inculpatului Adam Daniel conform art. 264[1] alin.

(1) Cod penal - *conducerea mijlocului de transport de către o persoană, care are concentrația de vapori de alcool în aerul expirat ce depășește 0,35 mg/l.*

În continuare, reieșind din limitele recursului înaintat Colegiul penal, verificând legalitatea individualizării pedepsei penale aplicate în privința inculpatului, constată prezența erorii de drept prevăzute la art. 444 alin. (1) pct. 9) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile judecătorești pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond în cazurile în care s-au aplicat pedepse în alte limite decît cele prevăzute de lege sau greșit individualizate în raport cu prevederile capitolului VII din Partea generală a Codului penal.

În fortificarea soluției date, Colegiul penal constată că instanța de fond la individualizarea pedepsei penale ce urma a-i fi stabilită lui Adam Daniel nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 6, 7, 61, 75-78 Cod penal, respectiv, nu a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuează ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

La fel, Colegiul relevă că prevederile art. 384 alin. (3), (4) Cod de procedură penală, coroborate cu cele ale art. 385 alin. (1) pct. 5) Cod de procedură penală, indică la faptul că la adoptarea hotărârii instanța de judecată soluționează chestiunea cu privire individualizarea pedepsei, prin prisma confirmării/infirmării existenței circumstanțelor care atenuează sau agravează răspunderea inculpatului, or, numai în aceste condiții actul judecătoresc va putea fi considerat legal, întemeiat şi motivat.

În acest sens Colegiul penal va reține, că deși prima instanță a stabilit corect circumstanțele de fapt ale cauzei și de drept privind calificarea acțiunilor inculpatului Adam Daniel și just a pronunțat în privința acestora sentința de condamnare, inclusiv le-a stabilit categoria și cuantumul pedepsei, ținând cont de prevederile art. 61, art. 75 și art. 80^1 Cod penal, totuși Colegiul atestă examinarea superficială a circumstanțelor cazului care au determinat instanța să aplice nejustificat față de inculpat a institutului suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute de art. 90 Cod penal.

În raport cu circumstanțele cauzei dedusă judecății, în special celor ce țin de categoria infracțiunii comise de inculpat și celor ce țin de personalitatea acestuia, Colegiul penal consideră, că soluția instanței de fond în latura stabilirii modului de executare a pedepsei este neîntemeiată.

Colegiul penal menționează, că persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, adică în limitele sancțiunii legii în baza căreia persoana a fost condamnată, iar după caz, instanța este în drept de a aplica și

prevederile Părții Generale a Codului penal, inclusiv și prevederile art. 90 Cod penal, în cazul în care nu sunt careva impedimente.

Colegiul penal consideră că instanța de fond la adoptarea soluției nu a ținut cont de toate criteriile de individualizare a modului de executare a pedepsei cu închisoarea.

Conform art. 89 alin.(1), (2) Cod penal, prin liberare de pedeapsa penală se înțelege eliberarea persoanei care a săvârșit o infracțiune de la executarea reală, parțială sau totală, a pedepsei penale pronunțate prin hotărâre a instanței de judecată. **(2)** Liberarea de pedeapsa penală se efectuează prin: condamnarea cu suspendare condiționată a executării pedepsei.

Potrivit prevederilor art. 90 alin. (1) Cod penal, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numaidecât în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă. În acest caz, instanța de judecată dispune neexecutarea pedepsei aplicate dacă, în perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă pe care l-a fixat, condamnatul nu va săvârși o nouă infracțiune și, prin respectarea condițiilor probațiunii sau, după caz, a termenului de probă, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat. Controlul asupra comportării celor condamnați cu suspendarea condiționată a executării pedepsei îl exercită organele de probațiune, iar asupra comportării militarilor – comandamentul militar respectiv.

Colegiul penal notează, că aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, adică suspendarea condiționată a executării pedepsei nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită condamnaților prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de ei este un incident în viața acestora.

În același rând, Colegiul notează că, în textul art. 90 alin. (1) Cod penal, lexemul „*poate*”, oferă posibilitatea și nu obligația instanței de judecată de a aplica prevederile acestei norme, atunci când este evidentă inconsistența aplicării acestor prevederi. Îndeplinirea condițiilor de lege, poate fi aplicată sau exclusă la orice etapă a procesului penal, pentru înlăturarea erorii admise la etapa anterioară. În cadrul instituției suspendării condiționate a executării pedepsei instanța, după ce realizează individualizarea pedepsei prin determinarea concretă a acesteia în baza criteriilor generale de individualizare, completează acest rezultat printr-un act de individualizare a executării pedepsei.

Suspendarea condiționată este o măsură de individualizare a executării pedepsei numită de către instanțele de judecată prin hotărâre de condamnare de a suspenda pe o perioadă anumită executarea pedepsei aplicate, dacă sunt îndeplinite anumite condiții.

Condițiile privind acordarea suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute de art. 90 Cod penal se referă la pedeapsa aplicată și natura infracțiunii; circumstanțele cauzei și persoana infractorului; aprecierea instanței că scopul poate fi atins și fără executarea acesteia.

Colegiul consideră, că instanța de fond insuficient a abordat condițiile ce vizează natura infracțiunii, persoana infractorului și faptul că scopul pedepsei poate fi atins fără executarea acesteia, la caz fiind confirmată temeinicia alegațiilor indicate de procurorul-recurent în cererea de recurs.

În continuare, instanța de recurs statuează că prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea pedepsei, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

Așadar, chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea atât a unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului din Codul penal în baza căruia este condamnat inculpatul, cât și a modului de executare a acesteia, instanța de judecată fiind singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis infracțiunea, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile şi principiile prevăzute de Codul penal la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Având ca reper cele menționate, Colegiul penal constată că instanța de fond a concluzionat că în privința lui Adam Daniel comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264^1 alin. (1) Cod penal, prin aplicarea efectelor prevăzute la art. 80^1 alin. (2) Cod penal, urmează a-i fi stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 1 an, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport, iar în temeiul art. 90 Cod penal, fiind dispusă suspendarea executării condiționate a pedepsei, stabilindu-i un termen de probă de 2 ani.

Pentru a ajunge la această concluzie prima instanță a reținut că totalitatea împrejurărilor de ordin obiectiv și subiectiv, indică că scopul educativ și preventiv al pedepsei aplicate, poate fi atins fără executarea pedepsei stabilite în privința acesteia, de aceia constată că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 90 Cod penal, nefiind rațional ca aceasta să execute pedeapsa în penitenciar.

În context, Colegiul penal analizând în această parte soluția instanței și raționamentele expuse, atestă că instanță de fond în mod eronat a reținut în sarcina inculpatului Adam Daniel posibilitatea aplicării prevederilor art. 90 Cod

penal, dispunând astfel *condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei*, fără a ține cont de faptul că Adam Daniel anterior a fost condamnat de trei ori, și anume:

1) prin sentința Judecătoria Nisporeni din 28.04.2015, în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani 4 luni. Conform art. 90 Cod penal s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe o perioadă de probațiune de 2 ani;

2) prin sentința Judecătoriei Nisporeni din 16.11.2016, a fost încetat procesul penal în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d), art. 192^1 și art. 264^1 alin. (4) Cod penal, în temeiul Legii privind amnistia;

3) prin sentința Judecătoriei Ungheni din 05.03.2018, în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, cu aplicarea art. 85 Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani 6 luni.

Astfel, Colegiul penal remarcă că deși anterior Adam Daniel a fost condamnat de mai multe ori, inclusiv pentru comiterea infracțiunilor similare, fiindu-i stabilite atât pedepse non privative de liberate, cât și privative de libertate, nu și-a făcut concluziile necesare și nu a mers pe calea corijării și a continuat să comită o nouă infracțiune similară, ceea ce indică că pedepsele aplicate anterior au fost insuficiente pentru îndreptarea şi corectarea inculpatului.

Prin urmare, Colegiul penal statuează că dinamica comiterii infracțiunilor de către Adam Daniel, caracterizează negativ personalitatea inculpatului și care conturează o personalitate antisocială, profund deviantă, care sfidează în mod repetat normele de conviețuire socială și valorile fundamentale ocrotite de lege, și care indică asupra pericolului social ridicat pe care-l reprezintă acesta, justificând aplicarea unei măsuri restrictive ferme.

Respectiv, în asemenea situații, pentru a fi atins scopul legii penale urmează a se interveni mai prompt, prin aplicarea unor sancțiuni mai severe, pentru ca inculpatul, precum și alte persoane, să-și facă concluziile de rigoare, pentru a nu fi admise pe viitor săvârșirea unor astfel de fapte prejudiciabile, calificate ca infracțiuni. Mai mult ca atât, pedeapsa penală are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, concretizând dezaprobarea legală și judiciară atât în ceea ce privește fapta penală săvârșită, cât și în ceea ce privește persoana inculpatului.

Pe de altă parte, pedeapsa trebuie să fie astfel individualizată încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte penale similare.

În asemenea circumstanțe, Colegiul penal concluzionează că în coraport cu fapta comisă, urmările prejudiciabile şi personalitatea inculpatului, prima instanță a dat apreciere superficială criteriilor complementare necesare aplicării instituției suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute de art. 90 Cod penal,

trecând formal în revistă faptul că acesta s-a căit sincer de cele comise, antecedentele penale sunt stinse, la evidența medicului narcolog și/sau psihiatru nu se află, în ședința de judecată și-a exprimat regretul pentru cele săvârșite, și a încredințat instanța că nu va mai fi pe viitor în conflict cu legea. Or, prezența antecedentelor penale pentru comiterea infracțiunilor similare, deși stinse, caracterizează negativ personalitatea inculpatului, și indică că pedepsele stabilite anterior nu și-a atins scopul, circumstanțe care permite instanței de recurs de a concluziona că personalitatea inculpatului nu emană încredere în spiritul respectării relațiilor sociale ocrotite de legea penală, în caz de aflare totală la libertate. Or, modalitatea de executare a pedepsei trebuie să fie în măsură să asigure reeducarea inculpatului și exercitarea unui control din partea statului, ce vine să prevină antrenarea viitoare a săvârșirii unor astfel de infracțiuni, raportate la fapta comisă, gradul de pericol social sporit al acesteia.

Tot aici se reține că, corectarea și reeducarea condamnaților constă în extirparea mobilurilor negative din conștiința lor, mobiluri care au determinat săvârșirea infracțiunii.

Cu atât mai mult, atitudinea delăsătoare a inculpatului, de persistență în comiterea infracțiunilor în general, îl face incompatibil cu clemența aplicării unor pedepse non-privative de libertate, altfel spus, ar fi oarecum şi *in extremis* chiar o agravantă.

Distinct, Colegiul penal notează că la stabilirea categoriei de pedeapsă pentru infracțiunea respectivă urmează a se ține cont de obligațiile pozitive a statului de a lua măsuri adecvate pentru protejarea vieții celor din jurisdicția sa în conformitate cu articolul 2§1 din CEDO, or, potrivit jurisprudenței CEDO, în pct. 69 a hotărârii sale în cauza CEDO *Smiljanic v. Croatia* se statuează că, participarea în traficul rutier este o activitate potențial susceptibilă de a duce la amenințări grave pentru viața persoanei. Astfel, în contextul siguranței rutiere, îndatoririle autorităților interne implică, în primul rând, obligația de a avea în vigoare un set adecvat de măsuri preventive orientate spre asigurarea siguranței publice și minimizarea numărului de accidente rutiere *(Nicolae Virgiliu Tănase vs România).*

În consecință, Colegiul penal găsește întemeiate argumentele recurentului și constată că concluzia instanței inferioare, precum că scopul legii penale poate fi atins și fără executarea reală a pedepsei cu închisoare este eronată, din care considerente urmează a fi exclusă aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal față de inculpatul Adam Daniel, nefiind constatat faptul că prin această soluție se înrăutățește situația condamnatului.

În acest sens, instanța de recurs menționează că în speță, sunt respectate prevederile art. 449 alin. (1) pct.2) lit. b) Cod de procedură penală, privitor la neagravarea situației inculpaților, întrucât excluderea aplicării prevederilor art.90

Cod penal la etapa judecării recursului, se referă la modul de executare a pedepsei și nu însăși la pedeapsa aplicată de prima instanță.

Colegiul penal remarcă că, potrivit jurisprudenței Curții Supreme de Justiție, *în situația în care în cadrul cauzei penale, la individualizarea pedepsei s-au aplicat greșit prevederile art. 90 Cod penal, judecarea cauzei în ordine de recurs, la recursul inculpatului, situația acestuia în ce privește excluderea suspendării condiționate a executării pedepsei numite, deși necorespunzătoare prevederilor legale, nu va putea fi înrăutățită. Însă, prevederea legală de neînrăutățire a situației inculpatului, nu poate fi menținută atunci când soluția instanței de fond este atacată cu recurs de către o altă parte a procesului penal – de către procuror în partea aplicării greșite a art.90 Cod penal. În această situație instanța de recurs, găsind întemeiate motivele recursului, va constata neîntemeiată măsura suspendării condiționate a pedepsei, fiind în drept să o excludă și nefiind considerat că prin această soluție s-a înrăutățit situația condamnatului.*

În consecință, Colegiul penal statuează asupra faptului că în cauza supusă judecății, instanța de fond a admis eroarea de drept prevăzută de art. 444 alin. (1) pct. 9) Cod de procedură penală și a individualizat eronat modul de executare a pedepsei stabilite inculpatului Adam Daniel pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264^1 alin. (1) Cod penal.

Implicit, Colegiul penal statuează că în temeiul art. 447 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul se judecă fără prezența părților la proces, iar deciziile pronunțate în recurs sunt executorii din momentul pronunțării, respectiv, termenul pedepsei cu închisoare stabilită inculpatului Adam Daniel prin sentința Judecătoriei Ungheni din 28 noiembrie 2025, urmează a fi calculat din momentul reținerii acestuia.

Alegațiile recurentului privind neexpunerea în dispozitivul sentinței asupra soartei cheltuielilor judiciare, Colegiul penal le apreciază ca fiind irelevante, or, omisiunea instanței de a se expune în dispozitivul sentinței adoptate asupra necesității recuperării din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare, reprezintă o eroare materială evidentă ce urmează a fi corectată de către instanța inferioară în ordinea art. 249-250 Cod de procedură penală.

În consecință, având în vedere motivele expuse supra, Colegiul penal consideră necesar de a admite recursul procurorului în Procuratura Ungheni, Maxim Ciugureanu, cu casarea parțială a sentinței Judecătoriei Ungheni din 28 noiembrie 2025, în latura penală, și anume, în partea aplicării prevederilor art.90 Cod penal, cu pronunțarea în această parte a unei noi hotărâri, în sensul descris supra, și cu menținerea fără modificări a celorlalte dispoziții ale sentinței.

În conformitate cu prevederile art. 449 alin. (1) pct. (2) lit. b) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Recursul procurorului în Procuratura Ungheni, Maxim Ciugureanu, declarat împotriva sentinței Judecătoriei Ungheni din 28 noiembrie 2025, prin care Adam Daniel a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264^1 alin. (1) Cod penal, se admite, sentință în cauză se casează parțial, în latura penală, în partea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, și se pronunță în această parte o nouă hotărâre, după cum urmează:

Din dispozițiile sentinței Judecătoriei Ungheni din 28 noiembrie 2025, se exclud prevederile art. 90 Cod penal, urmând ca Adam Daniel să execute pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 1 (un) an, în penitenciar de tip semiînchis.

Termenul executării pedepsei de către Adam Daniel urmează a fi calculat din momentul reținerii acestuia.

În rest, dispozițiile sentinței Judecătoriei Ungheni din 28 noiembrie 2025, în latura recuperării cheltuielilor judiciare și soluționării soartei corpurilor delicte, se mențin fără modificări.

Decizia este irevocabilă.

Președintele completului: **Judecător:** **Judecător:**